

CAPITOLUL 1

Noaptea Domnului

(Exod 12:42)

Durerile nașterii

Când gema sfârșit pe cruce și Se chinuia cumplit,
Suferea pentru păcatul de mine înfăptuit?
Ce nespasă îndurare! Și ce har de necuprins!
Dragoste fără de margini, cât e cerul de întins!

Nu mai e nici o mirare că și Soarele pe cer
S-a închis s-ascundă taina paradoxului mister:
Cel nemuritor să moară pe un lemn crucificat
Pentru cel făcut de Sine, pentru-al omului păcat...

Rușinat de-al meu păcat, Doamne, îmi ascund azi fața
În spatele crucii Tale unde Ți-ai dat viața.
Inima mi se topește și din ochii mei curg lacrimi
De recunoștință-adâncă pentru ale Tale patimi.

– Isaac Watts

CAPITOLUL 1

Noaptea Domnului

(Exod 12:42)

Durerile nașterii

Noaptea aceea trebuie prăznuită în cinstea Domnului, pentru că atunci i-a scos din țara Egiptului; noaptea aceea trebuie prăznuită în cinstea Domnului de toți copiii lui Israel și de urmașii lor. (Exod 12:42)

În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat învâlmășeala în tabăra egiptenilor. (Exod 14:24)

Moise și-a întins mâna spre mare. Și înspre dimineată, marea și-a luat iarși repeziciunea cursului, și, la apropierea ei, egiptenii au luat-o la fugă; dar Domnul a năpustit pe egipteni în mijlocul mării. (Exod 14:27)

O noapte îl face cunoscut alteia

Există multe scene nocturne în Biblie descrise în detalii fine de către Duhul Sfânt. Așa cum este scris: „o noapte îl face cunoscut alteia” (Psalm 19:2, Buc. 2001). Aceste scene nocturne nu apar doar de dragul consemnării istorice, ci conțin și niște lecții spirituale pentru noi.

Dumnezeu a creat ziua, și tot El a creat și noaptea. Apusul de soare, momentul dinaintea lăsării întunericului, este deosebit de frumos. Și după o noapte lungă, apropierea zorilor aduce un al moment minunat – cel al răsăritului. Uneori Biblia descrie scene

care se petrec în toiuul nopții; cu altă ocazie vorbește despre minunate apusuri de soare care preced noaptea, sau despre răsărituri strălucitoare care urmează după ea. De exemplu, în Geneza 32:31 putem citi: „Răsărea soarele când a trecut pe lângă Peniel. Însă Iacov șchiopăta din coapsă”. Acest scurt fragment este o aluzie la noaptea lungă și înspăimântătoare prin care a trecut Iacov. Referindu-se la un moment cu douăzeci de ani în urmă, când Iacov călătorea singur prin pustie după ce fugise de acasă, Duhul Sfânt a folosit următoarea expresie: „asfințise soarele” (Geneza 28:11). Atunci când asemenea detalii ne sunt revelate în Biblie, ele nu trebuie trecute cu vederea. Ele au o legătură precisă cu experiențele noastre spirituale. Duhul Sfânt folosește asemenea decoruri pentru a descrie experiențele noastre spirituale. Acesta este motivul pentru care nu ar trebui să urmărim doar din curiozitate scenele nocturne din Biblie. Ele constituie niște lecții foarte importante pentru noi. Apusul și răsăritul soarelui din Scriptură pot fi aplicate direct la viețile noastre de zi cu zi.

Avem noi oare aceleași experiențe pe care le-a avut Iacov? Deși am avut parte de foloase și privilegii venite prin mijloace diferite, cum se poate că în noi predomină apusul? De vreme ce avem înțelepciune, putere, abilități și discernământ care par să indice că am apucat deja toate binecuvântările cerești și pământești, cum se face că apusul stăruie în noi? Aceasta este o experiență solemnă. De multe ori, Domnul este nevoit să ne aducă într-o stare care seamănă cu o noapte întunecată pentru ca noi să ajungem să punem întrebări de genul: „De ce este noaptea atât de neagră?” Însă putem să extragem mângâiere din Psalmi, unde este scris: „Dumnezeu ... ajută în revărsatul zorilor” (Psalm 46:5), pentru că „seara vine plânsul, iar dimineața veselie” (Psalm 30:5).

Acest lucru este adevărat atât pe plan corporativ, cât și individual. De multe ori Dumnezeu este nevoit să învâluie o congregație întreagă într-o noapte lungă și întunecată, pentru ca, în neajutorarea, slăbiciunea și descurajarea noastră, să începem să punem întrebări de genul: „De ce așteptăm atât de neajutorați? Ce așteptăm de fapt?” Dar să nu uităm ce a spus psalmistul: „Dumnezeu ... ajută în revărsatul zorilor”. Întrebarea este dacă zorii au sosit sau nu. Dacă au sosit, Dumnezeu va

privi dușmanul în lumina dimineții, și acesta va fi zdrobit – așa cum marea s-a prăvălit înapoi în albia ei la revărsatul zorilor (Exod 14:27). Când trecem în revistă scenele nocturne și întâmplările din Biblie, obținem mult ajutor în experiențele noastre spirituale.

Slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos

Fiindcă Dumnezeu, care a zis: Să strălucească din întuneric!, El este cel ce a strălucit în inimile noastre spre luminarea cunoașterii slavei lui Dumnezeu în fața lui Isus Cristos (2 Corinteni 4:6, C2).

Aici, apostolul Pavel ne duce înapoi la Geneza 1:3: „Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» Și a fost lumină”. Ceea ce vrea el să spună este că Dumnezeul care a poruncit să apară lumina a făcut deja să strălucească această lumină în inimile noastre – nu numai în adâncul oceanului –, și aceasta pentru ca noi să putem cunoaște slava lui Dumnezeu care strălucește pe fața lui Isus Cristos. Cuvintele lui Pavel ne aduc aminte de experiența sa de pe drumul Damascului. Înainte de a-L întâlni pe Domnul, starea lui a fost asemănătoare cu cea descrisă în Geneza 1:2: „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor”. Era într-adevăr întuneric-beznă, însă slavă lui Dumnezeu că, pe drumul Damascului, El a spus: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Această lumină cerească s-a revărsat asupra lui Pavel. Lumina Evangheliei a pătruns în inima lui pentru a-i da lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos.

Expresia cel mai greu de definit din toată Biblia este „slava lui Dumnezeu”. Pavel era un bun cunoscător al Scripturilor și a citit și studiat cu siguranță cartea lui Ezechiel, a cărei temă este slava lui Dumnezeu, însă, cu toate acestea nu părea să înțeleagă ce este slava. Dar, pe drumul Damascului, atunci când lumina a strălucit asupra lui, dintr-o dată a înțeles. Ceea ce a văzut el în acea lumină era fața lui Isus Cristos care reflecta slava lui Dumnezeu. Pentru prima dată

în viața lui, Pavel a înțeles ce este slava. Dacă ar fi să-l întrebăm pe Pavel acum: „Cum definești slava lui Dumnezeu?”, el ne-ar răspunde: „Slava lui Dumnezeu este o Persoană, și eu am văzut această Persoană, care este Isus Cristos; și fața Lui iradiază slavă”.

Fără îndoială, ceea ce a spus Pavel ne indică faptul că și atunci când Geneza 1 ne vorbește despre vechea creație, se are în vedere noua creație. Acesta este motivul pentru care Pavel a spus: „Căci, dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. (2 Corinteni 5:17) Înțeles în felul acesta, capitolul 1 din Geneza descrie pe cineva care, asemenea lui Pavel, a fost orb înainte de mântuirea sa și a fost „pustiu și gol” în noaptea lungă și întunecată. Dar, slavă Domnului, în clipa în care un asemenea om primește har, Dumnezeu spune: „«Să fie lumină»; și a fost lumină”. Viețile noastre, care se aflau în noaptea întunecată, au fost inundate în acel moment de lumină, și noi am putut vedea slava lui Dumnezeu strălucind pe chipul lui Isus Cristos.

Și a fost o seară, și apoi a fost o dimineață

Cu cheia pe care ne-o oferă Pavel, citim din nou în Geneza 1 relatarea despre prima, a doua, a treia și a patra zi, știind că toate acestea pot fi aplicate la viața noastră spirituală. Trebuie să știm cum definește Biblia „noaptea” și „ziua” pentru a înțelege în ce stare suntem atunci când trecem prin noapte sau prin zi. În Geneza 1:5, „Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.” E prima oară când Biblia menționează noaptea. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte; când e lumină, e ziua; când e întuneric, e noapte. Versetul 8 spune: „Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua”. În versetul 13 citim: „Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia”. În versetul 19 citim: „Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra”. În versetul 23 citim: „Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a cincea”. În versetul 31 ni se spune:

„Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea”. Geneza 1 ne arată cum încep viețile creștinilor. Ce este prima zi a vieții noastre creștine? Sau a doua, a treia, a patra și așa mai departe? Cum Îl urmăm noi pe Domnul zi de zi? Poate ne întrebăm cum ne-am petrecut zilele în care L-am urmat pe Domnul. Trebuie doar să citim Geneza 1 pentru a afla răspunsul. Cum a început prima zi? Mai întâi, a fost o seară, apoi o dimineață. Aceasta a fost prima zi. Apoi o altă seară, urmată de o altă dimineață. Aceasta a fost a doua zi. Și încă o seară, urmată de o nouă dimineață. Aceasta a fost a treia zi.

Iată cum trebuie să-și socotească zilele un creștin. Foarte adesea, Dumnezeu permite să trecem printr-o noapte, apoi se înalță soarele dimineții: e prima noastră zi. Curând, ne va duce printr-o nouă noapte și o nouă dimineață: este a doua zi a noastră. Și așa mai departe. Așa trăiesc creștinii zi după zi. Mulți dintre ei nu se maturizează pentru că în viețile lor nu e nici seară, nici dimineață. Unii creștini vor să fie numai dimineață, dar astfel nu se va încheia prima zi a creșterii lor spirituale. Mulțumiri și laude fie aduse lui Dumnezeu că ziua noastră începe cu o noapte. Așadar, scenele nocturne din Biblie îi aparțin fiecărui creștin. În cadrul experienței noastre spirituale, noi constatăm că Dumnezeu nu a intenționat ca cerul să fie mereu albastru pentru noi. El nu ne-a dat numai ziua; din contră, El ne conduce adesea printr-o noapte întunecată, care, slavă Lui, nu va fi una lungă, pentru că noaptea va ceda locul dimineții. Seara este numai începutul, căci fără seară, nu va exista o dimineață. Domnul nostru a mers mai întâi la cruce și apoi a înviat din morți; mai întâi S-a umilit și apoi a fost înălțat; mai întâi a suferit și apoi a fost glorificat. Dacă vrem să-L urmăm pe Domnul, singura modalitate este aceea de a trece prin noapte înainte de a avea parte de dimineață.

Moartea pe cruce înseamnă intrarea în slava învierii

Când Noul Testament menționează moartea, el menționează și învierea. De aceea, noi nu le putem vorbi altora despre cruce fără să le vorbim și despre înviere. În Biblie, crucea și învierea sunt înlănțuite.

Dacă vorbim despre cruce fără să pomenim despre înviere, neglijăm esența Evangheliei. Dacă un creștin experimentează numai crucea, fără a experimenta învierea, el nu și-a încheiat prima zi a vieții sale creștine. A avut parte numai de seară, nu și de dimineață. Fie ca Domnul să ne deschidă ochii, pentru a putea vedea în ce fel își trăiește creștinul viața de la o zi la alta.

A existat în America un grup de sfinți care a beneficiat de ajutorul lui Jessie Penn-Lewis, a cărei lucrare avea în vedere mai cu seamă învățarea altora despre cruce. Acești oameni au urmat calea crucii până acolo, încât au devenit foarte negativști. Noi trebuie să ne aducem aminte de faptul că noaptea cedează locul dimineții, exact așa cum apusul cedează locul răsăritului. Geneza începe în felul acesta tocmai pentru ca noi să putem înțelege acest principiu important. Dacă dorim să înțelegem noapțile din Biblie, atunci trebuie să le vedem din această perspectivă. După ce am trecut prin noaptea lungă și întunecată, vom avea parte de înviere – de un loc al răsăritului de soare și al slavei – prin Duhul Sfânt. Nu e de mirare că psalmistul spune: „seara vine plânsul, iar dimineața veselie” (Psalm 30:5).

Este adevărat că de multe ori simțim greutatea crucii, totuși, intenția Domnului nu este de a ne da numai crucea, ci și învierea. De aceea, creștinii nu ar trebui să se lase descurajați. Noi trebuie să predicăm crucea, căci Pavel a spus: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Cristos, și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2). De câte ori Biblia menționează moartea Domnului, ea amintește și de învierea Lui; acesta este modelul viețuirii creștine, sau poate ar trebui să spunem că aceștia sunt pașii vieții creștine. Din Geneza 1 înțelegem următorul lucru despre viața creștină: este o seară și apoi o dimineață, aceasta fiind prima zi; o altă seară și o altă dimineață, aceasta fiind a doua zi, și așa mai departe. Acesta este modul în care creștem în viața spirituală. Acesta este modul în care Îl urmăm pe Domnul în fiecare zi.

Noaptea Domnului

Dintre multele nopți din Biblie, vom începe cu una de bază. Poate se ridică întrebarea: „Când se naște un creștin?” Conform tiparului din Vechiul Testament, un creștin se naște la miezul nopții. Apoi el crește treptat, trecând prin cicluri formate din seri și dimineți. Lecțiile noastre spirituale se bazează pe acest principiu. Prin urmare, cea mai mare și mai importantă noapte din Biblie este „noaptea Domnului” (Exod 12:42, NKJ).

1. Pentru salvarea poporului Său din Egipt

În istoria lui Israel există o întâmplare extraordinară consemnată în Exod 12. În timpul lui Faraon, israeliții au fost peste măsură de apăsați și oprimați. Dumnezeu a intenționat să-i scape de sub jugul lui Faraon. Ultima noapte pe care israeliții au petrecut-o în Egipt a fost una pe care ei nu au putut-o uita niciodată – a paisprezecea zi a primei luni. În acea zi, fiecare familie de evrei trebuia să taie un miel fără cusur. Mielul, care a fost pregătit în a zecea zi a lunii, a fost apoi ucis în seara celei de-a paisprezecea zile. Israeliții au luat sângele mielului și au stropit cu el stâlpii ușii și pragul de sus al caselor în care mâncau. Ei au consumat carnea mielului în mare grabă și cu bagajele în mână, pentru că trebuiau să părăsească Egiptul cât mai repede. În limbajul de astăzi, Egiptul, țara robiei pentru poporul Israel, reprezintă lumea păcătoasă, iar Faraon îl reprezintă pe Satan. Înainte de a fi mântuiți, noi am fost sclavii acestei lumi păcătoase, și experiența noastră ar putea fi descrisă astfel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24) Însă într-o singură noapte, Dumnezeu a eliberat tot poporul lui Israel din țara robiei.

2. Pentru uciderea întâiului născut – puterea omului natural

Mielul era gata în seara celei de-a paisprezecea zile. Potrivit voii lui Dumnezeu, în noaptea de Paște, Domnul urma să treacă prin țara Egiptului și să-iucidă pe toți întâii născuți, cu excepția celor din casele care aveau sânge pe stâlpii ușii și pe pragul de sus. Un om dă naștere întâiului său născut la apogeul puterii sale naturale. Întâiul

născut reprezintă faptele bune sau lucrările făcute prin puterea proprie a omului. După porunca Domnului, întâiul născut trebuia ucis, indiferent că era dintr-o familie egipteană sau evreiască. De vreme ce era rodul vieții naturale, semnificând puterea naturală, întâiul născut nu se putea salva pe sine.

3. Mielul fără prihană a devenit un substituent

Însă, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că El a adus mântuirea prin mielul fără prihană care era pregătit de fiecare familie. Semnificația acestui act era că cel fără păcat urma să ia locul celui păcătos. În acea noapte urmau să moară întâii născuți, însă Dumnezeu a pus mielul de Paște în locul lor. Oricine accepta calea mântuirii pregătite de Dumnezeu trebuia să ucidă mielul și să stropească cu sângele lui tocul ușii. Biblia ne spune că Dumnezeu trecea pe lângă casa respectivă fără să ucidă, atunci când vedea sângele. Cine putea scăpa de mânia lui Dumnezeu? Slăvit să fie Dumnezeu că a existat o zi în care noi am pus sângele Mielului pe ușorii inimii noastre, arătându-ne credința în Domnul Isus, Mielul Pascal, și în moartea Lui pe cruce în locul nostru. Noi credem că sângele Lui vărsat ne poate curăța păcatele. Dumnezeu trece pe lângă noi când vede sângele. Mielul fără păcat a murit pentru noi, cei care ar fi trebuit să murim. Istoria Paștelui este de neuitat pentru poporul evreu. În același fel, nici noi, creștinii, nu vom uita ziua în care am fost mântuiți prin har.

4. Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună a anului

Când a început istoria poporului evreu? Ea a început la miezul nopții. În Exod 12:2 Dumnezeu le-a spus lui Moise și Aaron: „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului”. Despre ce lună era vorba? Despre ce zi? De ce era ea prima lună a anului? Zilele care trecuseră înainte nu erau socotite de Dumnezeu, pentru că nu avea de ce să își aducă aminte de ele. Istoria lui Israel urma să fie consemnată numai din această zi. Mai mult, în Exod 11:4 Moise le-a spus copiilor lui Israel: „Așa vorbește Domnul: «Pe la miezul nopții voi trece prin Egipt»”. Biblia nu ne spune în care noapte a trecut Dumnezeu prin Egipt. Începutul anului a avut la

bază acest eveniment. Astfel, istoria poporului evreu a început la miezul nopții. Biblia spune: „Aceasta este noaptea Domnului” (Exod 12:42, NKJ).

Răscumpărarea prin cruce

Ce este de fapt această „noapte a Domnului”? Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric. Prin urmare, de unde vine noaptea? A existat o noapte care a fost numită „noaptea Domnului”, și istoria lui Israel a început în acea noapte. Și experiența fiecărui creștin începe în acea noapte.

1. Domnul Isus este Mielul fără prihană

Exod 12 descrie într-un mod minunat istoria mântuirii noastre. Cu patru zile înainte de Paște, evreii au pregătit un miel. Ei au petrecut patru zile examinându-l; mielul nu ar fi fost potrivit pentru a deveni o jertfă pascală dacă nu ar fi fost fără cusur. Ei au început pregătirile din a zecea zi a primei luni și au înjunghiat mielul pentru a fi mâncat în cea de-a paisprezecea. Noul Testament explică acest simbol. Cu câteva zile înainte ca Domnul Isus să fie atârnat pe cruce, El a intrat în Ierusalim călare pe un măgăruș. Toți ucenicii au început să se bucure și să-L laude pe Dumnezeu cu voce tare pentru toate lucrările pline de putere pe care le văzuseră, spunând: „Binecuvântat este Împăratul care vine în numele Domnului!” (Luca 19:38) Se părea că acel moment a fost cel mai glorios din viața Domnului Isus. Și s-a nimerit ca acea zi să fie tocmai a zecea din prima lună a anului, conform calendarului evreiesc. Acest lucru dovedește că Domnul nostru Isus este într-adevăr Mielul Pascal, Cel care trebuia să moară pe cruce pentru fiecare dintre noi în a paisprezecea zi a primei luni. Cum era de așteptat, Domnul nostru Și-a dat ultima suflare la ora trei după-amiaza, atunci când fiecare familie își tăia mielul de Paște.

Din a zecea zi a primei luni, ziua în care Domnul Isus a intrat în Ierusalim pe un măgăruș, după spusele Bibliei, mulți oameni au venit să-I găsească vreun cusur Domnului punându-I întrebări dificile, ca

și cum ar fi examinat mielul pentru a vedea dacă este sau nu perfect. Însă au trecut patru zile și, în cele din urmă, Pilat le-a spus evreilor: „Eu nu găsesc nici o vină în El” (Ioan 18:38). Declarația lui părea a fi declarația omenirii întregi, rostită cu voce tare: „Acest Miel este fără cusur!” Oamenii au petrecut patru zile examinând Mielul din toate punctele de vedere și nu l-au găsit nici un cusur.

În acea dimineață, la ora nouă, Domnul Isus a fost atârnat pe lemnul crucii. Modul în care a fost făcut acest lucru semăna cu felul în care era înjunghiat mielul pascal. Durata supliciului Său, de la nouă dimineața până la trei după-amiaza, poate fi împărțită în două etape: prima de la nouă la doisprezece, a doua, de la doisprezece la trei. Biblia ne spune că s-a făcut întuneric-beznă timp de trei ceasuri. „De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara” (Matei 27:45).

2. „Tată, iartă-i!”

Domnul a vorbit de șapte ori cât timp a fost pe cruce. De trei ori în primele trei ore, și de patru ori în ultimele patru ore. Domnul nostru Și-a luat locul de Fiu al lui Dumnezeu în primele trei ore, când a rostit primele cuvinte: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34) Noi nu vom putea înțelege niciodată ce este dragostea. Însă atunci când Îl vedem pe Isus rugându-Se pentru cei care L-au persecutat și cerându-I Tatălui să îi ierte, suntem puși față în față cu dragostea lui Dumnezeu. Crucea este locul în care se intersectează răutatea supremă a omului și bunătatea absolută a lui Dumnezeu. Oamenii L-au tratat pe Dumnezeu în cel mai crud mod cu putință, dar Dumnezeu i-a tratat cu cea mai mare bunătate. Domnul Și-a vărsat sângele și a murit pentru noi de bunăvoie. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu.

3. El a fost străpuns pentru păcatele noastre

Biblia ne spune că în cea de-a doua etapă, care a durat trei ore, toată țara a fost cufundată în întuneric. În acest interval, Domnul Și-a luat locul de Fiu al omului. Deoarece era Fiul lui Dumnezeu, El era calificat pentru a deveni Mântuitorul nostru; deoarece era Fiul

omului, având un trup și sânge ca noi, El putea să moară în locul nostru și să poarte păcatele noastre. Pedepsa crucii ne era menită nouă inițial. În plus, fără vărsare de sânge nu există iertare a păcatelor. Însă Dumnezeu ne-a iubit așa de mult, încât nu a dorit să ne verse sângele și să murim, ci a lăsat ca Fiul Său să devină Mântuitorul nostru prin substituire. Pe de o parte, El este Dumnezeu, iar pe de alta, este om. Nu știm noi ce culoare are păcatul? Conform Bibliei, în ziua în care toate păcatele noastre au fost aruncate asupra Domnului nostru Isus Cristos culoarea era aceea a unei nopți nespus de întunecate. Aceasta este culoarea pe care am obține-o dacă am aduna la un loc păcatele întregii omeniri. Iată de ce, după spusele Bibliei, toată țara s-a cufundat în întuneric atunci când Domnul Isus a purtat toate păcatele noastre. Murdăria păcatului este categoric dezgustătoare pentru Dumnezeu nostru sfânt. Iată de ce a spus psalmistul: „Dumnezeu ... Își ascunde fața” (Psalm 10:11).

4. *„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”*

Domnul Isus căuta întotdeauna să Îi fie plăcut lui Dumnezeu; El era fără păcat și trăia într-o părtășie strânsă cu Tatăl. Când era batjocorit și lovit, în acele momente teribil de dureroase, El a putut spune, datorită părtășiei Lui strânse cu Dumnezeu Tatăl: „Tată, iartă-i!” Însă în clipa în care a luat asupra Sa, pe cruce, păcatele tuturor ființelor omenești, Domnul Isus a luat locul unui păcătos. Da, Dumnezeu este dragoste, dar El nu poate tolera păcatul. El este un Dumnezeu iubitor, dar și drept. El trebuie să se ridice și să judece păcatul. De aceea, în acel moment Dumnezeu nu a putut în nici un fel trece cu vederea culoarea păcatului omenesc, pe care Isus l-a luat asupra Lui. Părtășia dintre Dumnezeu și Isus Cristos a fost afectată pentru o vreme. Atunci a rostit Cristos primele cuvinte din acea după-amiază: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” În acel moment nu l-a numit „Tată” pe Dumnezeu, pentru că El luase locul nostru. Fiecare dintre noi, chiar regi sau oameni bogați fiind, va trebui să întrebăm odată: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” Păcatul a fost cel care l-a separat complet pe om de Dumnezeu, de aceea trebuia să fim părășiți. Însă pentru singurul Fiul al lui Dumnezeu acesta a fost unicul moment în care a fost smuls de la

sânul Tatălui Său. Dumnezeu și Fiul Său au fost una de la început. Domnul nostru Isus și Dumnezeu Tatăl nu fuseseră separați niciodată înainte. Și El a fost întotdeauna plăcut înaintea Tatălui Său. Însă aceasta a fost prima dată din istoria întregului univers când Dumnezeu și Fiul Său au fost despărțiți temporar. Domnul Isus nu fusese niciodată neascultător față de Tatăl; El a umblat întotdeauna în lumină. Ca singur Fiu, El Se află întotdeauna la sânul lui Dumnezeu Tatăl. Însă El a trebuit să fie ținut pe cruce pentru păcătoși. Așa că până și Dumnezeu Însuși, care nu știuse înainte ce înseamnă noaptea, a trebuit să Își ascundă fața de Fiul Său! Dumnezeu a intrat în noapte! Dragi cititori, aceasta a fost noaptea Domnului!

5. „S-a sfârșit!”

Pentru că aceasta a fost noaptea Domnului, la sfârșit Domnul nostru a spus: „S-a sfârșit!” Mântuirea este încheiată. Acesta a fost modul în care ne-am născut și acesta este motivul pentru care, într-un anume sens, ne-am născut la miezul nopții. În acele trei ore, nu numai țara a fost cufundată în întuneric, ci Dumnezeu Însuși a avut o experiență cum nu mai avusese vreodată. El Și-a pierdut singurul Fiu pe cruce! Dumnezeul nostru nu cunoscuse înainte noaptea și întunericul. Acest lucru s-a întâmplat numai o singură dată în istoria universului – pe parcursul acelor trei ore. Perioada aceasta de trei ore ne spune că noaptea aceea a fost noaptea Domnului. Însă, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că, întrucât Domnul Isus a spus: „S-a sfârșit!”, noi putem primi, în sfârșit, har pentru a fi mântuiți. De aceea, dacă cineva ne întreabă: „Când te-ai născut de fapt?”, putem răspunde: „M-am născut la miezul nopții!”

Experiența nopții ne aduce aminte de noaptea Domnului

Nu contează de cât timp ești mântuit, această imagine nu va înceta să te emoționeze. Dacă am ajuns să trăim momente în care nu mai simțim nimic când ne gândim la cruce, atunci e evident că stăgăm. De ce există seri și dimineți? Pentru că noi trebuie să ne începem

istoria cu acea noapte a Domnului. De fiecare dată când trecem printr-o noapte, ne aducem aminte că și Domnul Isus a trecut prin noapte, pe cruce. Pierderile, greutățile și durerile noastre ne aduc aminte de noaptea Domnului.

Ca „Cerboaița zorilor”

Psalmul 22 este un psalm care descrie suferințele de pe cruce. Autorul său, David, nu văzuse niciodată o cruce; cea mai crudă pedeapsă pe care o cunoștea era omorârea cu piatră. Însă, sub călăuzirea Duhului, el și-a început psalmul astfel: „Dumnezeu meu, Dumnezeu meu! Pentru ce m-ai părăsit?” Apoi a continuat prin descrierea imaginii îngrozitoare a crucii: „Am ajuns ca apa care se scurge și toate oasele mi se despart; mi s-a făcut inima ca ceara, și se topește înăuntrul meu. Mi se usucă puterea ca lutul și mi se lipește limba de cerul gurii: m-ai adus în țărâna morții ... toate oasele aș putea să mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc” (Psalm 22:14-15, 17). Nu sunt oare acestea experiențe ale nopții? Într-adevăr, aceasta este suferința crucii; este noaptea Domnului.

În mod uimitor, după ce a terminat de scris psalmul, David l-a dat mai marelui cântăreților cu specificația că trebuie cântat ca „Cerboaița zorilor”. Când vin zorile și răsare soarele, câprioarele aleargă fericite pe câmp. De aceea, muzica „Cerboaiței zorilor” este una plină de bucurie. Însă, pentru că acest psalm vorbește despre suferințele de pe cruce, ne-am aștepta ca melodia ei să fie una tristă și apăsătoare. Dar noaptea cedează întotdeauna locul dimineții; așa cum este scris, „seara vine plânsul, iar dimineața veselie”. Firește că, în mod logic, șeful muzicienilor nu ar fi înțeles semnificația acestui lucru, așa că ar fi compus o melodie tristă pentru acest psalm. De aceea, după ce și-a scris Psalmul și l-a prezentat acestuia, David a fost inspirat de Duhul Sfânt să precizeze că muzica scrisă pentru el trebuie să fie ca cea a cântecului „Cerboaița zorilor”.

Domnul nostru a suferit pe cruce ca o mamă care trece prin durerile nașterii. Însă curând se naște copilul. Deși suferința de pe

cruce reprezintă o imagine a nopții, totuși, la sfârșit, El poate proclama: „Voi vesti numele Tău fraților Mei și Te voi lăuda în mijlocul adunării” (Psalm 22:22). Domnul nu numai că a murit pentru noi, ci a și înviat din morți pentru noi. Conform spuselor Bibliei, era dimineață când El a înviat. El a trecut prin noaptea lungă și întunecoasă. Ca și căprioarele, oamenii care au văzut soarele răsărind au putut sălta de bucurie. În Psalmul 22 noi nu vedem numai noaptea, ci vedem și zorii. Îl vedem pe Isus murind pe cruce, însă, după trei zile, Îl vedem înviat din morți. Pentru că Domnul nostru a înviat în zori, noi nu trebuie să cântăm o melodie tristă, ci mai degrabă una asemănătoare cu „Cerboanca zorilor”.

Ei au trecut de cealaltă parte a Mării Roșii

Noaptea crucii cedează locul dimineții învierii. Dacă înțelegem acest lucru, și citim apoi din nou Psalmul 22, vom simți o tristețe amestecată cu bucurie. Ea e ca și plânsul unei femei în travaliu – nu îți poți da seama dacă a fost provocat de durere sau de bucurie. De aceea, trebuie să Îi mulțumim lui Dumnezeu că există o noapte a Domnului.

Însă asta nu este totul. La trei zile după Paște, copiii lui Israel au părăsit Egiptul. Seara, în timp ce traversau Marea Roșie, armata egipteană se afla pe urmele lor. Biblia ne spune că, la revărsatul zorilor, Dumnezeu a privit în jos la armata egipteană din stâlpul de nor și de foc, și în tabăra inamică s-a produs haos. Dimineața marea s-a prăvălit înapoi în albia ei. Dumnezeu a înecat armata egipteană în mare chiar în momentul în care copiii lui Israel au ajuns la mal. Când s-au uitat înapoi, ei au descoperit că se aflau de cealaltă parte a Mării Roșii și că au lăsat totul în urmă. Astfel au avut parte de o izbăvire completă. Evreii nici nu visaseră că într-o singură noapte Dumnezeu îi va elibera din Egipt. Din acest motiv, ei au cântat un imn de laudă, care are o melodie în spiritul „Cerboancei zorilor”.

Aceasta este istoria Paștelui și ea poate fi aplicată și la viațele noastre. Când îl acceptăm pe Domnul ca Mântuitor al nostru, e ca și

cum am fi fost acolo în acea noapte și, asemenea evreilor, am fi mâncat din carnea mielului și am fi stropit cu sângele lui ușorii ușii. Când ne ridicăm din apa botezului, e ca și cum am fi traversat Marea Roșie în zori. După aceea, umblăm în înnoirea vieții, întocmai ca cerboanca zorilor. Iată de ce noaptea Domnului este începutul vieții creștine. Pentru că Domnul a înviat din morți, El este în stare să ne facă să vedem zorii. A fost o seară, și apoi a fost o dimineață – așa începe viața creștină. Nu e de mirare că cineva a spus: „A crede e ca și cum ai face un pas cu piciorul drept, iar a fi botezat e ca și cum ai face un pas cu piciorul stâng. În acest fel, înveți să umbli.” Dacă cineva doar crede și nu vrea să fie botezat, e ca și cum s-ar afla încă în întunericul nopții. E posibil să fie mântuit deja, însă lumea nu știe că el îi aparține Domnului. Oamenii vor continua să-l ispitească cu plăcerile lumii. Dacă ai traversat deja Marea Roșie, înseamnă că dușmanul s-a înecat în mare, întreaga lume a rămas în urmă și ai descoperit că au venit zorile. Acesta este începutul vieții creștine. Este o seară și apoi este o dimineață – aceasta este prima zi.

Însă după prima zi, a trecut oare noaptea pentru totdeauna? Nu! Dumnezeu nu a promis că nu vom mai plânge niciodată, fiindcă după prima zi va veni o a doua și o a treia. Când vom trece printr-o altă noapte, Duhul Sfânt ne va aminti de felul în care am fost mântuiți la început. Odată ce am trecut de prima zi, vom ști cum să trecem de a doua și de a treia. Nu există creștin care să nu sufere. Noaptea întunecată este drumul care duce spre dimineață și spre răsăritul soarelui. De aceea, dacă murmurăm și ne plângem ca și cum nu am fi în stare să trecem prin noaptea lungă, trebuie să luăm aminte la călăuzirea Duhului Sfânt, ca să facem fiecare pas pe urmele crucii. În călătoria noastră de o viață, fiecare experiență este o înviere din morți.

Mama unui bărbat de treizeci de ani, care se afla într-o țară îndepărtată, l-a sunat la telefon la ora unu noaptea. El a fost trezit dintr-un somn adânc de telefon și s-a supărat. Când a descoperit că mama lui l-a sunat ca să-i ureze la mulți ani, a protestat:

– Trebuia oare să mă trezești din somn în toiul nopții pentru un asemenea fleac?

În ce fel i-a răspuns mama sa? Ea a zis:

– Să nu uiți că tu ai fost cel care m-a trezit în toiul nopții acum treizeci de ani.

Noaptea în care un copil își trezește mama este numită „noaptea mamei”. Copilul nu are de unde să știe că mama lui a trecut printr-o noapte de travaliu care i-a provocat dureri ca de moarte. Când o fetiță crește și devine mamă, trecând prin experiența nopții mamei aflate în durerile nașterii, ea va realiza care a fost prețul plătit de mama ei pentru ea. Tot așa, apelul telefonic din partea mamei îi va aduce aminte fiului ei de durerea ei. De câte ori trecem printr-o noapte, Domnul nostru ne aduce aminte de faptul că a fost trezit de păcatele noastre în urmă cu două mii de ani, în acea noapte la Golgota. Păcatele noastre au fost cele care au dus la despărțirea temporară a Tatălui de Fiul Său, în așa fel încât Și-a ascuns fața de Fiul. O, ce preț imens a plătit Domnul Isus pentru noi! Nimeni nu a plătit un preț mai mare ca El. Dacă suferim astăzi pe pământ, trebuie să ne aducem aminte de următorul lucru: „Crucea nu e mai mare decât harul Lui, furtuna nu poate ascunde fața Lui binecuvântată!” În lume avem parte de necazuri, dar, slăvit să fie Dumnezeu, scopul necazurilor este să ne ajute să vedem zorii. E o seară, și e o dimineață – prima zi, a doua zi, a treia zi. Viața creștinului este formată dintr-o zi, o altă zi, încă o zi.

Să se lepede de sine și să-și ia crucea

Domnul ne-a spus: „Dacă vrei să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9:23). E o seară, și e o dimineață; aceasta este prima zi. E noapte când ne luăm crucea, dar e ziuă când Îl urmăm pe El. Dacă am lua crucea fără să-L urmăm, am fi încă în noapte. Domnul vrea să vedem zorile. Crucea are rolul de a ne separa de noi înșine. Nu este nimeni care să nu se iubească pe sine; și, pentru că se iubește pe sine, e gata să sacrifice interesele Domnului. Așa că ne vine să spunem: „Suflete al meu, suflete al meu! Pentru ce m-ai părăsit?” Crucea este cea care ne desparte de noi înșine, ne face să nu ne mai iubim pe noi înșine și

să-L urmăm pe El din toată inima. Când întrebăm: „Suflete al meu, suflete al meu, pentru ce m-ai părăsit?”, am luat deja crucea pentru a-L urma pe El. Din momentul în care decidem să Îl urmăm pe El, apare pentru noi dimineața. Aceasta este o zi.

Ce înseamnă „luarea crucii”? Luarea crucii are loc atunci când ajungem la o răscruce în care voia noastră intră în contradicție cu voia lui Dumnezeu. Rezultatul este că Dumnezeu folosește crucea pentru a ne „contracara”. Noi punem adesea un „x” peste voia lui Dumnezeu, încercând să o anihilăm, însă, în asemenea situații, și Dumnezeu pune un „x” peste „x”-ul nostru. Asta înseamnă luarea crucii. Așadar, semnificația luării crucii este aceea de a pune un „x” peste noi înșine. Dumnezeu face mereu o asemenea lucrare. Dacă strigăm: „O, suflete al meu, pentru ce m-ai părăsit?”, atunci suntem în beznă. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că, atunci când ne lepădăm de bunăvoie de noi înșine și Îl urmăm pe Domnul, apar zorile. Acesta este modul în care creștinii Îl urmează pe Domnul. În acest fel, este o seară și apoi este o dimineață. Mergem înainte zi după zi.

Dacă pricepem că acesta este drumul care duce la glorie, atunci nicio cruce nu va fi prea grea pentru noi. Fiecare cruce și fiecare noapte este minunată. Dacă nu am trecut prin noapte, nu vom putea aprecia priveliștea extraordinară a zorilor. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că „înspre dimineață, marea și-a luat iarăși repeziciunea cursului” (Exod 14:27). Și „Dumnezeu ... o ajută în revărsatul zorilor” (Psalm 46:5).